

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31.03.2015r. strona powodowa Kancelaria (...) SA w K. domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego P. C. kwoty 630 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2014r. oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że nabyła w drodze przelewu od (...) sp. z o.o. w W. wierzytelności wobec pozwanego z tytułu niespłaconej umowy pożyczki.

Postanowieniem z dnia 24.04.2015 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Toruniu.

Po przekazaniu sprawy, powód przedłożył dokumenty na poparcie twierdzeń zawartych w pozwie.

Pozwany nie stawiał się na rozprawie dnia 12.10. 2015r., będąc zawiadomiony o terminie rozprawy poprzez awizo.

Sąd ustalił, co następuje:

P. C. w dniu 20.01.2014r. zawarł umowę pożyczki z (...) sp. z o.o. za pośrednictwem należącej do spółki platformy internetowej (...)pl w kwocie 400 zł. Pożyczka miała zostać spłacona do dnia 14 lutego 2014 r. w łącznej kwocie 440 zł. Pieniądze w kwocie 400zł zostały przelane na wskazany rachunek bankowy pozwanego w dniu 20.01.2014r;

Dowody:

Umowa ramowa pożyczki – k. 19-21,

Informacja o całkowitym terminie i wysokości spłaty – k. 22

Potwierdzenie przelewu - k.23

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 31.10. 2014 r. strona powodowa nabyła od (...) sp. z o.o. w W. wierzytelności przysługujące cedentowi m.in. w stosunku do pozwanego. Na wierzytelność miała składać się kwota 400 zł tytułem kapitału, a kwota zadłużenia łącznie została wskazana na kwotę 630,00 zł. W dniu zawarcia umowy powód wystawił zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 630,00 zł

Dowody:

Umowa cesji wierzytelności– k. 14,

Załącznik do umowy – k. 15-16,

Zawiadomienie o cesji z wezwaniem do zapłaty – k. 17

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie spełnione zostały przesłanki wydania wyroku zaocznego określone w art. 339 § 1 k.p.c. i nie zaistniały jednocześnie przesłanki wyłączające wydanie takiego wyroku przewidziane w art. 340 k.p.c. Pozwany bowiem, mimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie stawiał się na nią, nie żądając jednocześnie przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności i nie składając wyjaśnień ustnie lub na piśmie. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 339 § 2 k.p.c., Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Uzupełniając podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, Sąd przeprowadził dowód z dokumentów stanowiących załączniki do pozwu. Ich wiarygodność w toku procesu nie została podważona.

Przechodząc do oceny zasadności roszczeń powoda, należy stwierdzić, że między pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda doszło do zawarcia umowy pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Pożyczka ta miała przy tym status kredytu konsumenckiego w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zm.). Analizowana umowa podlega również ograniczeniom co do odsetek, które nie mogą przekroczyć czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne; art. 359 § 2¹ k.c.).

Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie powód udowodnił zasadność roszczenia co do kwoty 440 zł. Z dołączonych bowiem do pozwu dokumentów wynika w sposób jednoznaczny, że pozwany otrzymał w dniu 20.01.2014r. pożyczkę w kwocie 400 zł, a miał spłacić w dniu 14.02.2014r. kwotę 440 zł. Z treści umowy pożyczki wynikało, iż pożyczkodawcy będą należały się odsetki, a zatem w ocenie Sądu zasadnym było żądanie uiszczenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 15.02.2014r.

W ocenie Sądu, powód nie udowodnił jednak w żadnej mierze kwoty żądanej ponad kwotę 440 zł z odsetkami, tj. kwoty 190. Nie przedłożono na okoliczność tej kwoty żadnego dokumentu źródłowego, nie wiadomo też z czego ma wynikać żądana kwota i na jakiej podstawie powód domaga się odsetek od tej kwoty. Jedyne z załącznika do umowy cesji wynika, że ogólna wysokość zadłużenia pozwanego ma wynosić 630 zł, jednak pozostałe dokumenty nie potwierdzają tej kwoty. Data żądania dalszych odsetek, tj. 15 lutego 2014r. wskazuje, że jest to dzień następujący po dniu, w którym miała nastąpić spłata pożyczki, a zatem dochodzona kwota nie stanowiła przykładowo skapitalizowanych odsetek. Nadto nie przedłożono żadnych dokumentów potwierdzających wykonywanie czynności windykacyjnych wobec pozwanej, a zatem nie można uznać, że są to koszty z tym związane. Ewentualne badanie zasadności takich kosztów byłoby więc przedwczesne i bezprzedmiotowe.

Z tych względów, Sąd uznał, iż powód nie udowodnił roszczenia co do kwoty 190 zł.

Z podanych względów, na podstawie art. 720 § 1 oraz art. 481 k.c., orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako bezzasadne, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III sentencji wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 zw. z art. 99 i art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 70 %, ponosząc koszty procesu w kwocie 227,38 zł. Pozwany wygrał proces w pozostałej części, nie ponosząc kosztów procesu. Po stosunkowym rozdzieleniu kosztów pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 159 zł.

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., w punkcie IV sentencji, Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, gdyż ma on charakter zaoczny.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

T., 10.12.2015r.